

MIJN LOT

MIJN KWELLING: BOEK 3

ANNA ZAIRES

Dit boek is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen, berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2021 Anna Zaires & Dima Zales
www.annazaires.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Een uitgave van Mozaika Publications, een imprint van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Coverontwerp: Najla Qamber Designs
www.najlaqamberdesigns.com

Nederlandse vertaling: Parel Blokken

ISBN: 9789464359435

DEEL I

S^{ara}

WARME LIPPEN DRUKKEN TEGEN MIJN WANG. DE KUS IS ZACHT en lief, ook al voel ik een baardje van een dag langs mijn kaaklijn raspen.

‘Wakker worden, *ptichka*,’ zegt een bekende stem zachtjes in mijn oor terwijl ik slaperig protesteer en dieper in het kussen duik. ‘Het is tijd om te gaan.’

‘Hmm-mm.’ Ik houd mijn ogen dicht, want ik wil mijn droom nog niet loslaten. Voor de verandering was het eens een fijne: een meertje in de zon, een paar uitgelaten honden, en Peter die een potje schaak speelde met mijn vader. De details beginnen al te vervagen, maar het lichte, euforische gevoel blijft hangen, ook al begint de realiteit binnen te dringen, tezamen met het bittere besef dat deze droom onmogelijk is.

‘Kom, liefste.’ Hij drukt een zachte kus op het gevoelige plekje onder mijn oor, waardoor kriebels van genot door me

heen schieten. 'Het vliegtuig staat klaar. Je kunt onderweg naar huis verder slapen.'

Het laatste restje van mijn droom ebt weg en ik rol me op mijn rug. Ik moet een kreun onderdrukken vanwege mijn nog altijd pijnlijke linkerschouder. Dan doe ik mijn ogen open en zie ik de warme, zilverkleurige blik van mijn gevangenbewaarder. Hij buigt zich over me heen, een tedere glimlach om zijn goedgevormde lippen, en heel even wordt de euforische lichtheid versterkt.

We leven, en hij is hier bij me. Ik kan hem aanraken, kan hem voelen. Zijn gezicht is smaller dan voorheen, uitgehold door stress en slaapgebrek, maar het gewichtsverlies benadrukt zijn ranke, mannelijke schoonheid alleen maar, maakt zijn exotische, hoekige jukbeenderen en kaaklijn nog scherper.

Hij is beeldschoon, deze moordenaar die van mij houdt.

De moordenaar van mijn man, die me nooit zal laten gaan.

Er ontstaat een druk op mijn borst, mijn blijdschap wordt getemperd door schuldgevoel en afschuw van mezelf, zoals ik veel vaker heb gevoeld. Misschien komt er ooit nog een dag dat ik niet meer zo in tweestrijd zit, zo verscheurd omdat ik de man die nu naar me kijkt net zo hard nodig heb als mijn eigen hart, maar voorlopig kan ik nog niet vergeten wie hij is en wat hij heeft gedaan.

Ik kan me niet over de schaamte heen zetten dat ik val voor mijn kwelgeest.

Peters glimlach verdwijnt en ik weet dat hij mijn gedachten kan aanvoelen, dat hij het schuldgevoel en de spanning op mijn gezicht kan zien. De afgelopen twee weken, sinds ik hier in de kliniek wakker werd, heb ik geprobeerd niet te denken aan de toekomst en niet stil te staan bij de aanleiding van het ongeluk. Ik had Peter te hard nodig om hem weg te duwen, en hij had mij nodig. Nu staan

we echter op het punt om terug te gaan naar zijn safe house in Japan, en ik kan mijn kop niet langer in het zand steken.

Ik kan niet doen alsof de man aan wie ik me heb vastgeklampt als aan een reddingsboei, niet van plan is me de rest van mijn leven gevangen te houden.

‘Niet doen, Sara.’ Zijn stem klinkt diep en zacht, ook al verandert het warme zilver van zijn blik in ijzig staal. ‘Niet doen.’

Ik knipper met mijn ogen en schud de gedachten weg. Hij heeft gelijk: dit is niet het moment. Ik druk me omhoog op mijn rechterelleboog en zeg op vlakke toon: ‘Ik moet me aankleden. Als je me even laat...’

Hij staat op en geeft me ruimte om uit bed te komen. Dankbaar voor mijn ziekenhuiskleding laat ik me uit bed glijden en ik haast me naar de badkamer voordat hij zich bedenkt en besluit toch de discussie aan te gaan. We moeten inderdaad praten over wat er gebeurd is – dat hadden we in feite al veel eerder moeten doen – maar ik ben er nog niet klaar voor. De afgelopen twee weken zijn we dichterbij elkaar gekomen dan ooit, en ik wil dat niet kwijt.

Ik wil niet terug naar een verhouding waarin Peter mijn vijand is.

Terwijl ik mijn tanden poets, bestudeer ik het schuine litteken op mijn voorhoofd, waar een glasscherf een lange jaap heeft achtergelaten. De plastisch chirurgen van de kliniek hebben hun best gedaan om het zo mooi mogelijk te laten helen, en nu de hechtingen eruit zijn, ziet het litteken er inderdaad al veel minder heftig uit. Over een paar weken zal het niet meer zijn dan een dun, wit lijntje, en over een paar jaar zou het weleens helemaal onwaarneembaar kunnen zijn, zoals de lichte blauwe plekken die ik nog over heb op mijn gezicht.

Tegen de tijd dat het kind dat Peter me wil opdringen oud genoeg is om het op te merken en er vragen over te stellen,

zullen er als het goed is geen sporen meer te zien zijn van mijn rampzalige ontsnappingspoging.

Mijn ademhaling versnelt bij die gedachte en ik druk mijn hand tegen mijn buik. Ik tel de dagen met toenemende vrees. Het is alweer tweeënhalve week geleden dat we onbeschermd seks met elkaar hebben gehad in mijn potentieel vruchtbare periode, en dat betekent dat ik eigenlijk een paar dagen geleden ongesteld had moeten worden. Met al die operaties en medicatie heb ik niet zo op de datum gelet, maar nu ik het uitreken, realiseer ik me dat ik overtijd ben. Niet zo erg dat ik in paniek moet raken, maar erg genoeg om me serieus zorgen te maken.

Het zou kunnen dat ik al zwanger ben.

Mijn eerste impuls is om naar buiten te rennen, de dichtstbijzijnde verpleegkundige te zoeken en een bloedtest af te dwingen. Ik ben er zeker van dat ze me twee weken geleden ook hebben getest, toen ik na het ongeluk in de kliniek terecht kwam, maar de eerste sporen van hCG in mijn bloedbaan zouden pas zeven tot twaalf dagen na de bevruchting verschijnen. Dus toen was het resultaat zonder twijfel negatief, en ze hadden geen reden om me nog eens te testen.

Geen reden behalve het feit dat ik nu overtijd ben.

Ik heb mijn hand al op de deurknop als ik mezelf een halt toeroep. Zodra ik die bloedtest onderga, komt Peter er ook achter. Hij zal de uitslag zelfs eerder krijgen dan ikzelf, en iets in me komt in opstand bij die gedachte. Ik heb geen keus gehad, geen enkele controle over wat dan ook in onze relatie tot dusverre, en ik heb het gevoel nodig dat ik wél iets te zeggen heb, al is het alleen maar in deze kwestie.

Als er een kind is, dan groeit dat in mijn lichaam, en ik wil bepalen wanneer ik dat nieuws deel.

Dit is geen rationele beslissing, dat weet ik. Peter is niet dom. Hij kan ook dagen tellen. Als hij nog niet doorheeft dat

ik overtijd ben, valt het kwartje binnenkort wel, en dan zal hij weten dat hij gewonnen heeft; dat we in voor- en tegenspoed met elkaar verbonden zijn door het klompje cellen dat misschien al in me groeit.

Door het kind dat gedoemd is een moordenaar te worden, op de vlucht voor de wereldwijde autoriteiten, en de oogappel van zijn moordende vader.

Een pijnlijk kloppende hoofdpijn komt opzetten achter mijn linkeroog, plotseling en meedogenloos. Ik kan niet langer wegstaren voor de toekomst, kan het me niet meer veroorloven met de dag te leven en te hopen op het beste.

Ik moet deze baby beschermen, maar ik weet niet hoe.

Ik kan niet ontsnappen, en Peter zal me nooit vrijlaten.

Peter

SARA IS ONGEWOON STIL ALS WE DE KLINIEK UIT LOPEN. HAAR slanke vingers voelen koud in mijn hand en ik weet gewoon dat ze weer aan het piekeren is over onze toekomst; haar overactieve brein schotelt haar alle redenen voor waarom het verkeerd is dat wij samen zijn en waarom het niet kan werken.

Ik wou dat ik haar kon geruststellen, haar mijn nieuwe idee uitleggen en zeggen dat ze alleen maar geduld hoeft te hebben, maar ik wil geen beloftes doen waaraan ik me misschien niet kan houden. Mijn plan heeft zoveel lagen, zoveel variabelen, dat de kans dat het misgaat veel groter is dan de kans dat het lukt.

Als ik Danilo Novaks aanbod van honderd miljoen euro aanneem om Julian Esguerra uit te schakelen, zullen mijn team en ik ons moeten inlaten met de gevaarlijkste man die ik ken.

Onder andere omstandigheden zou ik het niet eens hebben overwogen. Esguerra heeft gezworen dat hij me zou vermoorden omdat ik zijn vrouw in gevaar heb gebracht zodat ik hem kon redden, maar voordien heb ik een jaar lang als beveiligingsconsulent voor hem gewerkt zodat ik de lijst in handen kon krijgen van mensen die betrokken waren bij het uitmoorden van mijn familie. Ik ken de Colombiaanse wapenhandelaar; ik heb gezien hoe gewelddadig en meedogenloos hij is. Zijn organisatie heeft eigenhandig een van de dodelijkste terreurgroeperingen in de geschiedenis van de mensheid weggevaagd, en hij heeft andere vijanden ongelofelijk wrede dingen aangedaan. Met zijn enorme rijkdom en contacten met overheden over de hele wereld is Esguerra zo goed als onaanraakbaar. Zijn nederzetting in de Amazone is het equivalent van een militair fort. En daarom biedt Novak zoveel geld: omdat niemand met ook maar een greintje gezond verstand het zou opnemen tegen een zo machtige en meedogenloze man.

De enige reden waarom ik het toch overweeg, is Sara.

Ik moet iets doen om goed te maken dat ze bijna was omgekomen.

Ik moet doen wat ik maar kan om haar het leven te geven dat ze verdient.



ANTON IS AL AAN BOORD VAN HET VLIEGTUIG ALS DE TWEELING EN IK AANKOMEN MET SARA, en zodra ze veilig zit, vertrekken we. De vlucht naar Japan duurt veertien uur, dus als we in de lucht zijn, trek ik haar sneakers uit en doe ik een dekentje om haar voeten in de hoop dat ze het zo comfortabel genoeg heeft om te slapen.

Ik heb zelf niet meer geslapen sinds het ongeluk, maar ik wil dat zij rust en geneest.

Ze kijkt als ik mijn laptop pak met een sombere blik in haar hazelnootkleurige ogen naar me en ik vraag: 'Heb je honger, liefste?'

We hebben ontbeten voordat we bij de kliniek vertrokken, maar ze heeft nauwelijks iets gegeten, dus ik heb extra sandwiches ingepakt voor de vlucht.

Ze schudt haar hoofd. 'Nee, bedankt.' Haar stem is melodieus en enigszins hees – de stem van een zangeres, dat heb ik altijd gevonden. Ik wil er voor altijd naar luisteren, of ze nu praat of met een van de popsongs meezingt waarvan ze houdt. Maar meer dan alles wil ik haar een liedje horen zingen voor onze baby, waardoor het kind weet dat het veilig en geliefd is.

Met moeite duw ik dat verleidelijke beeld weg. Ik kan niet overwegen om nu met Sara aan kinderen te beginnen... daarvoor is de taak die voor me ligt te gevaarlijk.

Het is maar goed dat Sara niet zwanger is, en totdat we die hindernis hebben genomen, zal ik ervoor zorgen dat ze dat ook niet wordt.

P_{eter}

‘WÁT HEB JE GEDAAN?’

Anton staart me aan alsof ik niet goed bij mijn hoofd ben. Zijn bebaarde kaak hangt open door de shock. Net als ikzelf zijn de jongens vroeg wakker ondanks onze late aankomst van gisteravond, dus ik dacht: nu kan ik ze net zo goed bijpraten over onze volgende missie voor Sara wakker wordt.

‘Ik heb een meeting met Novak ingepland,’ herhaal ik, en ik breek een ei boven een kommetje waarna ik er wat melk doorheen roer. ‘We gaan half december naar Belgrado. Die Servische klootzak is te paranoïde, hij wil alleen in levenden lijve praten over de details van zijn belang in Esguerra’s organisatie, niet per mail of telefonisch.’

Yan leunt tegen het aanrecht. Er ligt een licht geamuseerde blik in zijn groene ogen en hij kruist zijn benen

bij de enkels. 'Waarom half december? Het is pas net november.'

Ik haal mijn schouders op. 'We hebben geen haast en hij ook niet.' Dat laatste is eigenlijk niet waar. Novak wilde volgende week al afspreken, maar ik heb dat vooruitgeschoven naar volgende maand. Zodra de bal rolt is er geen houden meer aan, en ik ben er nog niet klaar voor.

Ik wil, nee, ik móét voordat ik aan deze missie begin nog meer tijd met Sara doorbrengen. Daarnaast komen onze hackers dicht bij Wally Henderson en is de kans groot dat ze binnenkort weer een aanwijzing ontdekken. Hij is de laatste naam op mijn lijst en verreweg de meest ongrijpbare. Henderson was als generaal de aanvoerder van de Daryevo-operatie, en daarmee is hij de meest direct verantwoordelijke voor de afslachting van mijn vrouw en zoon. Als Sara dat ongeluk niet had gehad, hadden we hem in Nieuw-Zeeland kunnen pakken toen er een foto van zijn vrouw op Instagram verscheen, geplaatst door een onwetende wijngaardeigenaar die trots zijn clientèle liet zien. Maar helaas, tegen de tijd dat we een omreis hadden gemaakt naar de Zwitserse kliniek en ik mezelf voldoende bij elkaar had geraapt om mijn mannen op Henderson af te sturen, had hij alweer zijn verdwyntruc uitgevoerd. Maar dit keer is het spoor vers en onze hackers weten nu beter waar ze naar moeten zoeken.

We gaan Walter Henderson III vinden, en zodra we hem hebben, ont doe ik hem een voor een van al zijn ledematen.

Ilya fronst. Zijn schedeltattoo glanst in het ochtendlicht als hij op een barkruk plaatsneemt. 'Weet je het zeker, man? Honderd miljoen is verleidelijk, maar we hebben het hier over Esguerra. Kent zal erbij betrokken zijn en...'

'Fuck Kent.' Ik breek het volgende ei zo hard dat het over de rand van de kom loopt. 'Die eikel verdient het na hoe hij Sara heeft behandeld.'

‘Maar Esguerra?’ zegt Anton, die over zijn ergste shock heen lijkt te zijn. ‘Die gast heeft een klein leger in dienst, en die junglenerdsetting van hem... je hebt zelf gezegd dat die ondoordringbaar is. Hoe moeten we in godsnaam...’

‘Daarom spreken we af met Novak: om erachter te komen wat hij in petto heeft.’ Ik begin mijn geduld te verliezen. ‘Ik ben niet fucking suïcidaal, we gaan dit alleen doen als we een kans hebben.’

‘Echt?’ Yan loopt naar de andere kant van de keuken en gaat naast zijn broer op een barkruk zitten. ‘Weet je het zeker? Sara is gewond geraakt onder Kents toezicht.’

Zijn stem is boterzacht, maar ik herken een uitdaging als ik er een hoor.

Met een kalme gezichtsuitdrukking loop ik naar de gootsteen om het rauwe ei van mijn handen te wassen. Anton, die mij het beste kent, stapt snel aan de kant, maar de Ivanov-tweeling blijft gewoon zitten en kijkt me met een identieke sturende blik in hun groene ogen aan als ik om de bar heen loop, op Yan af.

‘Dus jij denkt dat ik redeneer met mijn pik?’ Mijn stem klinkt net zo zacht als die van hem. ‘Jij denkt dat ik ons allemaal zou laten ombrengen om Kent betaald te zetten dat hij Sara een ongeluk heeft laten krijgen?’

Yan draait zich om met zijn barstoel om me aan te kijken. ‘Ik weet het niet.’ Zijn gezicht staat licht geamuseerd, maar zijn ogen zijn koel en scherp. ‘Is dat zo?’

Mijn lippen vormen een grimmige glimlach terwijl mijn rechterhand zich om de stiletto in mijn zak sluit. ‘En wat dan nog?’

Yan houdt mijn blik een paar gespannen seconden vast en de lucht in de kamer wordt geladen van de uitdaging. Ik mag Yan graag, maar ik kan dit soort ongehoorzaamheid niet tolereren. Hij wist waar hij ja tegen zei toen hij lid werd van dit team, was ervan op de hoogte dat meebouwen aan mijn

lucratieve business ook betekende dat hij me zou moeten helpen bij mijn persoonlijke doelen. Dat was de deal, en ik ben van plan hem eraan te houden, ook al word ik nu meer gemotiveerd door Sara dan door mijn overleden vrouw en zoon.

‘Yan.’ Ilya’s stem klinkt fluisterend. Hij staat op en legt een grote hand op de schouder van zijn broer. ‘Peter weet wat hij doet.’

Yan blijft nog even stil. Dan knikt hij met een moeizame glimlach. ‘Ja, natuurlijk. Hij is tenslotte de teamleider.’

Zijn woorden klinken toegeeflijk, maar mij houdt hij niet voor de gek. Ik zal tijdens deze missie extra alert moeten zijn.

Yan zou weleens voor problemen kunnen zorgen.

S^{ara}

TERWIJL WE MET Z'N VIJVEN ONTBIJTEN, ONTGAAT HET ME NIET dat de sfeer aan tafel gespannen is. Ik weet niet of er iets is gebeurd voordat ik naar beneden kwam of dat iedereen simpelweg net zoveel last heeft van een jetlag als ik, maar de gemoedelijke vriendschappelijkheid die ik eerder zag tussen Peter en zijn mannen lijkt deze morgen afwezig te zijn.

In plaats van grapjes met elkaar te maken en mij te trakteren op anekdotes over Rusland, schrokken Peters teamleden hun omeletten zwijgend op, waarna ze zich snel uit de voeten maken, Anton op weg naar een bevoorrading en de tweeling naar een trainingssessie in het bos.

'Wat is er aan de hand?' vraag ik aan Peter als wij de enige twee overgeblevenen zijn in de keuken. 'Hebben jullie ruzie gehad of zo?'

'Of zo.' Hij staat op om de lege borden af te ruimen. 'Hou

het er maar op dat niet iedereen achter de gekozen aanpak staat.'

'Welke aanpak?'

'Ik overweeg om een andere baan aan te nemen – een buitengewoon lucratieve.'

Ik frons en sta op om hem te helpen de afwas in de vaatwasser te zetten. 'Is het gevaarlijk?'

Zijn glimlach is gespeend van humor. 'Ons hele leven is gevaarlijk, ptichka. Het werk dat we doen is daar slechts een onderdeel van.'

'Waarom zijn de jongens er dan op tegen?' Ik zet het bord dat ik aan het afspoelen was neer en kijk Peter aan terwijl ik mijn handen afdroog aan een theedoek. 'Is er iets erger aan dan bij jullie gebruikelijke *Mission Impossible*-opdrachten?'

Zijn stalen blik wordt warmer als hij mijn bezorgde toon hoort. 'Je hoeft je geen zorgen te maken, lieverd – voorlopig tenminste niet. We hoeven de mogelijke klant zelfs pas half december voor het eerst te ontmoeten en dan zullen we besluiten of we de klus aannemen of niet.'

'O.' Mijn bezorgdheid neemt wat af, wordt verdrongen door de groeiende nieuwsgierigheid. 'Hebben jullie live afgesproken met deze klant?' Als Peter knikt, vraag ik door: 'Waarom? Dat doen jullie normaal gesproken niet, toch?'

'Nee, maar we gaan dit keer een uitzondering maken.' Hij lijkt niet echt te willen uitweiden en ik besluit het voor nu maar even te laten hangen. Half december, dat duurt nog weken, hij zal het me wel vertellen als hij er klaar voor is – waarschijnlijk op een moment dat hij niet net een discussie heeft gehad met zijn teamgenoten.

We gaan in een gemoedelijke stilte door met opruimen en ik geniet ervan hoe natuurlijk dit alles voelt: ontbijten met Peter en zijn mannen, de afwas doen, over zijn werk praten. Het maakt niet uit dat we op een afgelegen bergtop in Japan zitten, ingesloten door een halve meter sneeuw, en dat het

werk waar we het over hebben draait om gruwelijke moorden. De tijd dat ik hier weg was – mijn dagen op Cyprus met de Kents en mijn twee weken in de Zwitserse kliniek – begint nu al een nare herinnering te lijken, een angstige onderbreking van dit nieuwe leven.

Een leven dat steeds fijner en echter voelt, met elke dag die ik doorbreng hier in deze vreemde wereld die steeds meer thuis begint te worden.

Ik wacht op de pijnlijke steek van zelfhaat en schuldgevoel, maar het enige wat ik voel is dat ik me erbij neerleg. Ik ben het zat om te vechten tegen mezelf en deze verwarrende gevoelens, moe van het constant verzetten en doen alsof de man die me met die koele ogen aankijkt niets meer is dan mijn gevangenebewaarder – dat ik me bij de kliniek niet aan hem vastklampte als een babykoala aan zijn moeder. Toen ik vanmorgen wakker werd in mijn eentje in een leeg bed, kon ik wel huilen, en dat had niets te maken met het feit dat ik nog altijd niet ongesteld ben geworden.

Die gedachte duw ik snel weg voordat ik weer ga flippen. Ja, ik ben nu een paar dagen te laat, maar daar zijn heus wel andere mogelijke verklaringen voor. Stress bijvoorbeeld, zowel fysieke als emotionele. Aangezien er hier geen zwangerschapstest te vinden is en ik geen andere symptomen heb, kan ik in dit vroege stadium met geen mogelijkheid vaststellen of het komt door de nasleep van het ongeval of dat het te maken heeft met de consequenties van onbeschermde seks. Dus voor dit moment moet ik het maar uit mijn hoofd zetten en er het beste van hopen, want ik ben er ook nog niet klaar voor om het hier met Peter over te hebben.

Als ik zwanger ben, weten we dat allebei gauw genoeg.

‘Gaat het?’ vraagt Peter, zijn donkere wenkbrauwen bezorgd gefronst, en ik realiseer me dat ik per ongeluk een grimas getrokken heb, alsof ik pijn had.

‘Ik heb gewoon een jetlag,’ zeg ik, en om zijn bezorgdheid weg te nemen, plak ik er een stralende glimlach op. ‘Je weet wel, lange vlucht en zo.’

‘Ah.’ Hij tilt zijn grote hand op en raakt zachtjes het genezende litteken op mijn voorhoofd aan. ‘Je moet het de komende dagen rustig aan doen. Je bent nog niet helemaal hersteld.’ Zijn frons wordt dieper. ‘Misschien hadden we langer in de kliniek moeten blijven.’

Ik lach en schud mijn hoofd. ‘O, nee. We zijn al een week te lang gebleven. Ik voel me goed, alleen een beetje moe, dat is alles.’

‘Juist.’ Hij lijkt niet overtuigd, en impulsief ga ik op mijn tenen staan en kus de harde lijn van die sensuele mond.

Het is maar een korte, speelse kus, maar we krimpen er allebei van ineem als van een klap. Ik weet niet waarom ik dit deed, waarom het zo natuurlijk aanvoelde om hem zo te kalmeren. Het was niet omdat ik seks wil, hoewel ik dat wel wil. Hij heeft me sinds Cyprus niet meer geneukt en mijn lichaam smacht naar zijn aanraking. Nee, het was gewoon iets wat ik wilde doen, iets wat goed voelde.

Hij herpakt zich als eerste. Een langzame, verleidelijke glimlach krult die gebeeldhouwde lippen terwijl hij me aanraakt, één arm glijdt rond mijn middel om me dichterbij te trekken terwijl de andere hand zich zachtjes rond mijn kaak krult, en zijn eeltige duim streelt mijn wang. ‘Sara...’ Zijn stem is laag en hees, net zo warm als de gloed in zijn blik. ‘Mijn mooie ptichka... Ik hou zo, zoveel van je.’

Mijn borstkas knijpt samen en drukt de lucht in mijn longen. Hij heeft al eerder gezegd dat hij van me houdt, maar nooit op deze manier... nooit met zo’n diep gevoel. Het schokt me tot op het bot, want voor de eerste keer geloof ik hem.

Ik geloof hem, en ik wil het beantwoorden.

Het besef is als een hamer op mijn schedel. Ik heb er zo

hard tegen gevochten, alles gedaan wat ik kon om niet voor deze man te vallen, om aan hem te ontsnappen. Maar zelfs toen ik van hem wegrende, wist ik dat ik ook van mezelf vluchtte, van het duistere deel van mij dat de moordenaar van mijn man wil omhelzen, om toe te geven aan de fantasie van een gelukkig leven met de moordenaar die me van iedereen van wie ik hou heeft gestolen. Ik vocht, ik vluchtte, en ergens in dat proces gebeurde het toch.

Ik viel voor hem.

Ik viel voor de man die ik zou moeten haten, een monster wiens kind ik misschien draag.

Hij houdt mijn blik vast, en in zijn ogen zie ik hetzelfde hevige verlangen dat ik zo hard heb geprobeerd te onderdrukken. Hij heeft me nodig, die dodelijke ontvoerder van me, hij heeft me zo hard nodig dat hij alles wil doen om me te krijgen. En om een of andere reden maakt die wetenschap me niet meer zo bang als voorheen.

Ik weet niet of ik mijn gedachten op de een of andere manier doorsein, of dat de onthouding van de afgelopen tweeënhalve week voor Peter net zo moeilijk is geweest als voor mij, maar het vuur in zijn blik brandt feller en de krachtige arm om mijn middel wordt strakker, trekt me vlak tegen zijn lichaam.

Zijn harde, opgewonden lichaam.

Mijn eigen lichaam spant zich aan, omklemt een plotselinge, lege pijn terwijl mijn handen zich tegen zijn brede borst drukken. Ik wil hem, net zoals ik hem al die nachten in de kliniek wilde, toen ik platonisch in zijn omhelzing sliep. Hij weigerde me toen aan te raken, uit bezorgdheid om mijn verwondingen, maar ik heb geen pijn meer – niet van de verwondingen, tenminste.

Zijn hoofd komt omlaag en ik verwelkom zijn harde, verslindende kus. Dit is precies wat ik wil: door hem bezeten worden, het geweld van zijn passie voelen. Hij is niet zacht

meer, en dat wil ik ook niet. Ik wil hem precies zo: ruw en bijna onbeheersbaar, dat hij me verteert met zijn behoefte, een vuur in me ontsteekt met zijn overweldigende honger.

Mijn handen komen op de een of andere manier in zijn donkere haar terecht, grijpen naar de dikke, zijdeachtige lokken terwijl ik hem net zo wild terug zoen, onze tongen een potje worstelen terwijl onze lichamen zich tegen elkaar aan duwen door de barrière van kleren heen. Ik haal nu hard adem, en hij ook, terwijl hij me tegen de rand van de toonbank drukt, me erop tilt en mijn yogabroek en string in één ruwe ruk uittrekt. Dan is zijn rits naar beneden en zijn dikke pik spietst in me, waardoor ik het uitschreeuw van de brute manier waarop hij me oprekt. Als ik niet zo nat was, zou hij me opengescheurd hebben, maar ik ben geil van het verlangen en terwijl hij in me begint te stoten, sla ik mijn benen om zijn heupen, neem hem in me op, omarm alles wat hij te geven heeft.

Het duurt niet lang voordat mijn lichaam zich aanspant en in een duizelingwekkend tempo naar een hoogtepunt gaat, en zijn stoten versnellen. Het woeste ritme drijft ons beiden naar een plek waar we ons verstand verliezen. 'O, fuck,' kreunt hij, en hij gooit zijn hoofd als het orgasme hem overvalt. Ik schreeuw, huiverend van pijnlijk genot als mijn binnenste spieren zich om zijn pulserende pik klemmen. De hete stralen van zijn zaad baden in mijn binnenste, en mijn lichaam trilt opnieuw en opnieuw, de ontlading duurt een eeuwigheid.

Uiteindelijk komt er toch een eind aan en word ik me bewust van het onwrikbare steen van de strakke kwartsvloer onder mijn rug en Peters zware gewicht dat me naar beneden drukt. We ademen allebei zwaar en zelfs door zijn overhemd heen voel ik het zweet op zijn rug.

We hebben gewoon op het aanrecht geneukt, waar iedereen ons kon betrappen.

We gingen er als beesten in op, alsof het jaren geleden was dat we seks hadden gehad in plaats van weken.

Een manische giechel ontsnapt uit mijn keel op hetzelfde moment dat Peter woedend een vloek mompelt en zich van me af duwt. De pikdonkere uitdrukking op zijn gezicht als hij zijn spijkerbroek dichtritst doet me nog meer in lachen uitbarsten. Hijgend van het hysterisch lachen glijd ik op wankele benen van het aanrecht, en ik zie dat mijn broek en string onder de vaatwasser geklemd zitten.

Mijn hele onderlichaam is naakt.

Mijn blote kont lag op het aanrecht als een kalkoen te wachten om gevuld te worden.

Mijn hysterie bereikt een nieuw hoogtepunt en ik buig voorover, zo hard lachend dat de tranen uit mijn ogen stromen. Peter staart me aan alsof ik gek geworden ben en dat maakt het alleen maar erger, want ik weet hoe ik eruit moet zien, in mijn blote kont en kakelend als een krankzinnige vrouw.

Na een paar minuten ben ik rustig genoeg om mijn kleren te gaan halen, maar Peter pakt me bij de schouders voordat ik op handen en voeten kan gaan staan. De bezorgde frons op zijn gezicht drijft me weer tot hysterie. 'Je... je zult het moeten ontsmetten,' hijg ik uit tussen vlagen van ongecontroleerd gelach. 'Aangezien je hier k-kookt en zo...'

Ik lach nu te hard om te kunnen praten, maar hij moet de strekking van de aanleiding opvangen, want er glinstert schoorvoetend amusement in zijn ogen en zijn lippen krullen. En dan lacht hij ook, want er staat nog steeds overal vuile vaat, en we hebben net geneukt waar iedereen ons kon zien, en zijn zaad druipt langs mijn dijen op de schone tegelvloer.

Uiteindelijk kalmeren we en halen mijn broek en ondergoed onder de vaatwasser vandaan. Mijn keel is schor en mijn buik doet pijn van het harde lachen, maar ik voel me

op de een of andere manier gereinigd, ontdaan van alle bitterheid en wrok. Peters gezicht staat echter weer somberder en terwijl hij me naar boven leidt om te douchen, vraag ik: 'Wat is er?'

Hij antwoordt eerst niet, maar richt zich op het aanzetten van de douche en ons allebei uitkleden als we in de badkamer zijn. Ik wacht geduldig, en als we onder de straal staan en hij mijn rug begint te wassen, mompelt hij eindelijk: 'Heb ik je pijn gedaan?'

Ik knipper en draai me om om hem aan te kijken. Is dat waar hij zich zorgen over maakt? Dat hij ruw was? Mijn linkerschouder doet nog steeds pijn van de ontwrichting bij het auto-ongeluk, maar ik ben er vrij zeker van dat onze heftige seks geen kwaad heeft gedaan. 'Nee, natuurlijk niet. Ik zei je toch, ik ben helemaal in orde.'

Hij kijkt me aan, niet overtuigd, zucht dan en drukt me in een omhelzing tegen zich aan. Ik sluit mijn ogen om het stromende water buiten te houden en sla mijn armen om zijn gespierde bovenlijf. We blijven zo staan, houden elkaar vast zonder woorden, en het voelt zo goed, ook al is er een heleboel verkeerd.

Het voelt alsof we hier thuishoren, alsof we voor elkaar bestemd zijn.

P^{eter}

DE VOLGENDE OCHTEND WORD IK EERDER WAKKER DAN SARA, en zoals de laatste tijd mijn gewoonte is, kijk ik een paar minuten hoe ze slaapt voor ik mezelf dwing uit bed te komen.

Ik weet niet of het wishful thinking is, maar gisteren voelde het anders. Het leek alsof de voorzichtige wapenstilstand die we in de kliniek sloten er nog was. Meestal voelde ik na de seks dat Sara een muur om zich heen probeerde op te trekken met bittere zelfverwijten, maar gisteren niet. Gisteren zag ik haar innerlijke strijd niet, en nadat ik mezelf ervan had verzekerd dat ik haar geen pijn had gedaan, hield ik eindelijk op mezelf te verwijten dat ik de controle was verloren – en dat ik weer geen condoom had gebruikt, ondanks mijn eerdere besluit om dat wel te doen.

Op dit moment is Sara vullen met mijn zaad een instinct,

en dat instinct weigert acht te slaan op de redenen om te wachten tot de Esguerra-situatie is opgelost.

Hoe dan ook, ik betwijfel of we gisteren gevaar liepen. Sara moet aan het eind van haar cyclus zijn, gezien haar laatste menstruatie. En wanneer was die precies? Drie weken geleden of vier? Ik kijk fronsend in de badkamerspiegel terwijl ik het laatste scheerschuim afveeg en het scheermes neerleg. Nee, dat klopt niet. We waren bijna drie weken weg, en daarvoor bloedde ze al minstens...

Een klop op de badkamerdeur onderbreekt mijn berekeningen. 'Peter?' Sara's stem, die schor is van het slapen, is vreemd gespannen. 'Yan wil met je praten.'

Klote. Ik wrijf met een handdoek over mijn gezicht om al het schuim weg te krijgen dat nog op mijn huid zit en loop de badkamer uit. Sara staat bij het bed, gehuld in een dikke badjas die ze moet hebben aangetrokken om de deur voor Yan te openen.

'Hij zei dat je zo snel mogelijk naar beneden moest komen,' zegt ze met een bezorgde frons op haar voorhoofd. 'Het is dringend.'

Ik knik en trek een spijkerbroek aan. Dat dacht ik al, want mijn mannen hebben niet de gewoonte om op onze slaapkamerdeur te kloppen. Er moet iets gebeurd zijn, maar ik kan niet bedenken wat. De autoriteiten of onze vijanden kunnen ons nooit opgespoord hebben en dat is het enige noodgeval dat ik kan bedenken dat zo dringend zou zijn.

'Kleed je aan,' zeg ik tegen Sara terwijl ik naar de deur loop. 'Voor het geval we snel weg moeten.'

Haar ogen worden groot van begrip en ze haast zich om haar kleren aan te trekken terwijl ik naar beneden ren.

Alle drie mijn teamgenoten zijn er al, ze staan rondom Yan, die naar het scherm van zijn laptop tuurt. Anton is iets aan het typen op zijn telefoon.

‘Wat is er?’ vraag ik scherp, en de tweeling draait zich om om me aan te kijken, hun gezichten grimmig.

‘Sara is nog boven, toch?’ vraagt Yan, die een onleesbare blik op de trap werpt, en ik knik en dicht de afstand tussen ons in een paar lange passen.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Kijk maar eens,’ zegt hij en hij draait het scherm naar me toe.

Eerst zie ik alleen de vertrouwde, armoedige gezelligheid van de keuken van Sara’s ouders, met oude apparatuur en een vensterbank vol kruidenpotten. Sara’s bejaarde vader, gekleed in een kamerjas, schuifelt met zijn rollator door de keuken, schenkt koffie in en haalt een bakje yoghurt uit de koelkast. Hij is bijna aan de keukentafel met zijn ontbijt als een rinkelende telefoon onderbreekt wat een rustig ochtend moet zijn geweest.

Charles ‘Chuck’ Weisman zet voorzichtig zijn koffiekopje op het aanrecht en haalt zijn telefoon uit zijn zak. ‘Lorna?’ Zijn stem is sterk en stabiel, ondanks zijn leeftijd. ‘Ben je vergeten te checken...’ Hij valt abrupt stil, en zelfs op het korrelige beeld zie ik hem blozen, zijn mond gaat open en dicht in woordeloze shock.

Zijn vrije hand tast krampachtig in zijn zij, maar mist de handgreep van het looprek, en ik houd mijn adem in als hij struikelt. Tot mijn opluchting weet hij zich vast te grijpen aan de rand van het aanrecht. Zo fragiel als Sara’s vader is, had de val zomaar zijn einde kunnen betekenen.

‘Waar?’ vraagt hij na een minuut gespannen luisteren, waarna hij de telefoon weer in zijn zak steekt en even blijft staan, met trillende kin, voordat hij zichzelf bij elkaar raapt en moeizaam naar de slaapkamer loopt om zich aan te kleden.

‘Dit is ongeveer tien uur geleden opgenomen,’ zegt Yan als ik opkijk van het scherm, klaar om hem met woedende

vragen te bestoken. ‘We zijn net klaar met het beluisteren van de complete audio van dit gesprek. Het klinkt alsof Sara’s moeder een auto-ongeluk heeft gehad, een ernstig ongeluk. Ze wisten niet zeker of ze het zou halen. Onze hackers hebben toegang tot de ziekenhuisgegevens, maar de dokters zijn traag met het invoeren van hun notities in het systeem. Het goede nieuws is dat Sara’s vader nog in het ziekenhuis is, althans, hij is nog niet thuis geweest.’

‘Ik heb net contact gehad met de Amerikaanse bemanning,’ zegt Anton, die nu zijn telefoon weglegt. ‘Ze zijn op weg naar het ziekenhuis, dus we zullen binnenkort een update krijgen over haar toestand. Ik heb ze gezegd extra voorzichtig te zijn; ik weet zeker dat de FBI de locatie in de gaten houdt, voor het geval Sara opduikt.’

Kut. Ik sluit mijn ogen en wrijf over mijn slapen om een opkomende hoofdpijn tegen te gaan. Dit is Sara’s grootste nachtmerrie: een van haar ouders is gewond en zij is er niet bij. Ze was altijd bang dat het haar vader zou zijn, vanwege zijn hartproblemen, maar dit is haar relatief jonge en voor een vrouw van achtenzeventig ook gezonde moeder. Sara zal er kapot van zijn, en alle vooruitgang die we de afgelopen weken in onze relatie hebben geboekt zal verloren gaan.

Ze zou het me nooit vergeven als ik haar weghield van haar moeders sterfbed. Het zou een andere kloof tussen ons creëren, een die misschien nog moeilijker te overbruggen zou zijn dan die door de dood van haar man.

Ik open mijn ogen. Een kronkelende, zuigende pijn nestelt zich laag in mijn darmen. Mijn mannen kijken naar me met een mengeling van nieuwsgierigheid en medelijden, en ik weet dat ze het begrijpen. Ze hebben Sara de afgelopen maanden leren kennen, ze mogen haar. Ze hebben gezien hoe toegewijd ze is aan haar bejaarde ouders, hoe ze elke dag naar hen vraagt en trouw de video’s bekijkt die we haar geven.

MIJN LOT

Ze weten dat ze hieraan kapot zou gaan.

Ze zal het zichzelf net zo kwalijk nemen als mij.

'Hou me op de hoogte van eventuele updates van de Amerikanen,' beveel ik schor en ik ga naar boven.

Ik moet Sara onderscheppen voor ze naar beneden komt.

Ze mag hier niet achter komen totdat we alle feiten hebben.

S_{ara}

IK HAAST ME DOOR MIJN OCHTENDROUTINE, NEEM IN MINDER dan vijf minuten een douche en poets mijn tanden. Het kost me nog eens drie minuten om me aan te kleden, en dan bedenk ik wat ik moet doen. Zal ik naar beneden rennen om te kijken wat er aan de hand is? Of inpakken voor het geval we toch snel weg moeten?

Pragmatisme wint het van nieuwsgierigheid, dus ik haal een rugzak uit een kast en begin hem vol te proppen met behoeften: drie setjes schoon ondergoed, zowel voor mezelf als voor Peter, dan sokken, spijkerbroeken, shirts, truien, alles voor ons beiden. Ik weet zeker dat Peter en zijn mannen wel aan nieuwe kleren kunnen komen als we alles moeten achterlaten en naar een ander onderduikadres moeten evacueren, maar het is handig als we een paar dagen kleren hebben, dan is het minder noodzakelijk. Ik ben de vlucht hierheen nog niet vergeten, toen mijn enige

kledingopties bestonden uit de deken waarin Peter me had gestolen en enorm oversized mannenkleding.

Als ik het kan vermijden om rond te moeten lopen in Peters joggingbroek, dan doe ik dat graag.

Nu ik klaar ben met de kleding ga ik verder met de toiletpullen. Ik stop onze tandenborstels en tandpasta in een afsluitbaar plastic zakje dat ik onder de gootsteen vind, samen met Peters scheermes en een kleine tube hydraterende crème. Terwijl ik ze dichtrits, valt me op dat ik er vreemd kalm mee omga. Mijn handpalmen zweten en mijn hartslag is verhoogd, maar ik ben niet gestrester dan ik bijvoorbeeld zou zijn als we te laat zouden zijn voor een vlucht. Ik denk dat het komt doordat ik diep vanbinnen verwachtte dat zoiets zou gebeuren. Hoe goed Peter en zijn mannen ook zijn in het ontwijken van de autoriteiten, vroeg of laat worden ze toch gevonden. Is het niet door de FBI of door Interpol, dan door een crimineel die een van zijn doelwitten wil wreken.

Zelfs drugsbaronnen en corrupte bankiers kunnen iemand hebben die van ze houdt.

Ik ren terug naar de slaapkamer om een riem te halen voor Peters spijkerbroek, als hij binnenkomt met een donkere blik in zijn ogen.

‘Wat is er gebeurd?’ Ik laat de rugzak op het bed vallen en haast me naar hem toe. ‘Moeten we...’

Hij neemt mijn gezicht tussen zijn eeltige handpalmen en laat zijn lippen over de mijne glijden in een harde, heftige, hongerige kus. We hebben niet gevreeën sinds die keer in de keuken – ik was al vroeg out gegaan van de jetlag en Peter liet me voorzichtig slapen – en ik proef de opgekropte lust in deze kus, het donkere vuur dat altijd tussen ons brandt.

Peter duwt me tegen het bed, trekt mijn kleren uit, dan de zijne, en dan, zonder enige voorbereiding, stoot hij in me. Hij rekt me uit met zijn grootte, overweldigt me met zijn harde

hitte. Ik schreeuw het uit van de schok, maar hij stopt niet, vertraagt niet. Zijn ogen glinsteren fel als hij mijn armen boven mijn hoofd strekt, met zijn handen mijn polsen omklemt, en ik realiseer me dat het meer dan lust is dat hem vandaag drijft, iets woest en wanhopigs.

De reactie van mijn lichaam is snel en plotseling, als olie die vlam vat. Het ene moment knars ik met mijn tanden tegen de genadeloze kracht van zijn stoten, het volgende moment schiet ik over de rand en schreeuw ik het uit terwijl ik versplinter in brute extase. Er is geen opluchting in dit orgasme, alleen een vermindering van de onmogelijke spanning, maar zelfs dat duurt niet lang. De tweede piek, even hevig als de eerste, komt er vlak achteraan, en ik schreeuw het uit van de kwellende schokken, het genot dat me verscheurt terwijl hij in me dringt, keer op keer, me door het hoogtepunt heen stuwt en verder.

Ik weet niet hoelang Peter me zo neukt, maar tegen de tijd dat hij klaarkomt en gloeiend heet zaad in me spuit, is mijn keel rauw van het schreeuwen en ben ik de tel kwijt van het aantal orgasmes dat hij uit mijn gehavende lichaam heeft gewrongen. De harde spieren van zijn borst glanzen van het zweet als hij zich uit me terugtrekt, en ik lig daar te hijgen, te versuft en uitgeput om me te bewegen.

Hij gaat weg en komt even later terug met een natte handdoek, waarmee hij op de nattigheid tussen mijn benen klopt. 'Sara...' Zijn stem is ruw, dik van emotie als hij zich over me heen buigt om een haarlok van mijn met zweet doordrenkte voorhoofd te vegen. 'Ptichka, ik...'

Een harde klop op de deur doet ons beiden opschrikken.

'Peter.' Het is Yan, zijn stem nog net zo scherp als eerder deze ochtend. 'Je moet dit horen. Nu.'

Peter mompelt een vloek en staat op van het bed, zoekt zijn spijkerbroek in de stapel kleren op de grond en trekt hem aan zonder ondergoed aan te trekken. De blik die hij me

over zijn schouder toewerpt is fel, bijna boos, maar hij zegt niets als hij de kamer uit loopt.

Ik ga rechtop zitten, huilend van de pijn tussen mijn dijen, en dwing mezelf op te staan en me nog eens snel af te spoelen voor ik me weer aankleed.

Ik heb geen idee wat er aan de hand is, maar ik krijg een vreselijk voor gevoel.

Peter

HET GETUIGT VAN DE ERNST VAN DE SITUATIE DAT ER GEEN suggestieve grijns te zien is als ik blootsvoets en zonder shirt de keuken binnenstropel, terwijl de geur van seks me omringt als een soort oergeur.

‘Het is ernstig,’ zegt Yan zodra ik dichterbij kom. ‘Een dronken bestuurder heeft haar aangereden op een kruispunt, de auto is drie keer over de kop gegaan voordat hij op zijn dak terecht kwam. Ze heeft meer dan tien gebroken botten en ze heeft inwendige bloedingen. Ze hebben haar net binnengebracht voor een tweede operatie, maar het ziet er niet goed uit. Gezien haar leeftijd en de ernst van haar verwondingen, denken ze niet dat ze het gaat halen.’

Elk woord dat hij spreekt steekt diep in mijn maag. ‘Hoe zit het met Sara’s vader?’ vraag ik; mijn gedachten schieten alle kanten op. ‘Is hij...’

‘Hij houdt zich tot nu toe goed, maar zijn bloeddruk is

gevaarlijk hoog.' Antons donkere blik is ernstig. 'Ze hebben geprobeerd hem naar huis te sturen om uit te rusten, maar hij weigert te gaan. Een paar van hun vrienden zijn bij hem, maar die kunnen maar beperkt hulp bieden.'

'Juist.' Ik staar naar mijn teamgenoten en in hun ogen zie ik de sombere wetenschap van wat ik zal moeten doen.

Het getrippel van lichte voetstappen op de trap trekt mijn aandacht. Ik draai me om en zie Sara de trap af snellen, haar hartvormige gezicht bleek van bezorgdheid.

'Wat is er aan de hand?' Haar in sokken gehulde voeten glijden over de keukentegels als ze voor ons tot stilstand komt. Haar hazelnootkleurige blik springt van mij naar mijn teamgenoten en weer terug. 'Is er iets gebeurd?'

'Geef ons een momentje,' zeg ik tegen de jongens, en ze gaan onmiddellijk uit elkaar, de tweeling naar boven en Anton naar de kast bij de deur.

'Wil je dat ik de helikopter klaarmaak?' vraagt hij in het Russisch terwijl hij me passeert, en ik knik, maar houd mijn blik op Sara gericht, die er met de seconde ongeruster uitziet.

'Wat is er gebeurd?' vraagt ze opnieuw. Ze loopt naar me toe en ik weet dat ik het niet langer kan uitstellen. Ik neem haar tere hand tussen mijn handpalmen en vertel zo zachtjes als ik kan wat ik net te weten ben gekomen.

Haar gezicht mist elke schijn van kleur tegen de tijd dat ik klaar ben, en haar vingers zijn ijskoud in mijn greep. Haar ogen zijn nog steeds droog, maar ik weet dat het de schok is die haar ervan weerhoudt in elkaar te storten. Mijn zangvogeltje heeft net een verwoestende klap gekregen, en als ik nu niets doe, zal ze daar nooit van herstellen.

Ik zal haar verliezen.

Ik weet het.

Ik voel het.

Het is het moeilijkste wat ik ooit heb moeten doen, maar

ik zeg gelijk: 'Ik zag je inpakken daarnet. Ben je klaar om te gaan?'

Ze knippert niet-begrijpend. 'Wat?' Haar stem klinkt versuft, zelfs als haar blik zich op mij richt met een plotselinge onvaste hoop. 'Waar?'

'Thuis,' zeg ik, en de zuigende pijn in mijn buik wordt heviger, de leegte breidt zich uit en overwoekert mijn hart. 'Ik neem je mee terug, mijn liefste, voor het te laat is.'

S^{ara}

IK STAAR UIT HET VLIEGTUIGRAAMPJE NAAR DE WOLKEN BENEDEN ME. Mijn gedachten zijn verstrooid en mijn borstkas is pijnlijk gespannen. Misschien is het omdat ik nog in shock ben, maar alles gebeurde zo snel dat ik het gewoon niet kan bevatten, geen logica kan ontdekken in deze ontwikkelingen en de wirwar van emoties die me vanbinnen verstikt.

Mam heeft een auto-ongeluk gehad. Ze zou kunnen doodgaan.

Peter brengt me naar huis.

Ik adem oppervlakkig, maar elke keer als ik inadem, doet het pijn, alsof de lucht in de cabine te dik is. Het voelt alsof het maar een paar minuten duurde voordat we vertrokken, in de helikopter stapten en wegvlogen, alsof dit al die tijd al het plan was, alsof we erover hebben gepraat en besloten dat het tijd was.

Tijd voor mij om naar huis te gaan.

Tijd voor mama om te sterven.

Mijn adem stukt bij een bijzonder dikke inademing, en ik moet alles op alles zetten om mijn longen te laten uitzetten, om zuurstof binnen te krijgen door een luchtpijp die niet breder aanvoelt dan een naald.

Het punt is: we hebben er niet over gepraat. Helemaal niet. Peter informeerde me, en dat was het. Toen was er alleen nog de haast om te gaan, om te pakken wat we nodig hadden en in de helikopter te stappen. En toen we daar eenmaal waren, moest hij bellen, iets regelen, met veel Russisch en een beetje Engels. Ik ving flarden van zijn gesprekken op, maar was te ver heen om er iets van te begrijpen. Om wat dan ook te begrijpen, eigenlijk. Hoe kan hij me terugbrengen terwijl ze naar hem op zoek zijn? Terwijl hij weet dat op het moment dat ik opduik, ik ergens heen gebracht kan worden waar hij me nooit zal vinden?

Hoe kan hij me laten gaan terwijl hij gezworen heeft dat nooit te doen?

Ik wil Peter dit alles en nog veel meer vragen, maar hij zit niet naast me. Hij zit op de bank, samen met de tweeling achter een laptop. Ik hoor ze ratelen in rap Russisch terwijl ze naar iets op het scherm wijzen, en ik weet dat ze de logistiek van deze onvoorziene operatie aan het plannen zijn, aan het uitzoeken hoe ze binnen kunnen vallen en me recht onder de neus van de autoriteiten kunnen afzetten.

Ik zou kunnen opstaan en antwoorden van ze eisen, maar dat zou ze kunnen afleiden, waardoor ze een cruciaal detail zouden kunnen missen dat het verschil kan betekenen tussen leven en dood, of tenminste gevangenschap en vrijheid. Dus blijf ik zitten en kijk uit het raam, me concentrerend op de vermoeiende taak van ademhalen.

Adem in, adem uit. Langzaam en gestaag. Ik worstel om de onnatuurlijk dikke lucht binnen te krijgen en houd mijn

blik op de pluizige wolken buiten gericht. Me daarop concentreren helpt me om te gaan met de wetenschap dat daar buiten, duizenden kilometers ver weg, mam op een operatietafel ligt, haar frêle lichaam opengesneden en bloedend. Ik heb honderden operaties gezien en zelf tientallen keizersneden uitgevoerd, ik weet hoe het eruitziet en aanvoelt, hoe menselijk vlees op dat moment gewoon vlees is, iets waar de arts in snijdt en snijdt tot hij het uiteindelijk hecht om de persoon te redden die op dat moment geen persoon is, maar een opdracht, een uitdaging om te volbrengen.

Mijn maag draait zich in een knoop, mijn borstkas knijpt zich steeds strakker samen en ik veeg naar een vervelende kriebel op mijn wang, om mijn hand weer te laten zakken als hij nat aanvoelt.

Ik realiseerde me niet dat ik huilde, maar nu ik dat wel doe, probeer ik me te vermannen en me op iets anders te concentreren dan op het mentale beeld van mams lichaam op een brancard, haar buik opengesneden om de schade te herstellen. En van papa in de wachtkamer van het ziekenhuis, uitgeput en met slaapgebrek, zijn slechte hart overbelast en overwerkt.

Waarom doet Peter dit? Ik probeer daar maar weer aan te denken, want dat is beter dan de beelden in mijn hoofd. Laat hij me voorgoed gaan, of is hij van plan terug te komen voor mij? Als dat laatste het geval is, moet hij beseffen dat mij de tweede keer stelen niet zo makkelijk zal zijn. Hij neemt een enorm risico door me terug te brengen, en toch doet hij het. Waarom?

Zou hij zich met mij vervelen?

Nee. Dat zielige, onzekere idee verwerp ik meteen. Peter is een hoop dingen, maar wispelturig is hij niet. Integendeel. Als hij eenmaal een koers heeft uitgezet, wijkt hij daar niet van af, of het nu wraak voor zijn familie is of dat hij zich in

mijn leven mengt. Gisteren zei hij dat hij van me houdt, en ik geloofde hem. Dat doe ik nog steeds.

Hij brengt me niet terug omdat hij van me af wil.

Hij doet het voor mij. Omdat hij van me houdt.

Hij houdt genoeg van me om het risico te nemen me te verliezen.



WE LANDEN OP EEN PRIVÉLANDINGSBAAN IN DE BUURT VAN CHICAGO NET ALS DE ZON ONDERGAAT. Ik heb geen idee hoeveel gunsten Peter heeft moeten vragen om dit te regelen met de luchtverkeersleiding, maar het vliegtuig maakt ongestoord de landing. Een onopvallende sedan staat op ons te wachten als we uit het vliegtuig stappen, en Peter leidt me erheen; zijn sterke vingers houden mijn elleboog zachtjes in bedwang.

Zijn gezicht is als een blok graniet, zo hard en afstandelijk heb ik het nog nooit gezien. We hebben geen kans gehad om te praten tijdens de vlucht, en ik heb geen idee wat er in hem omgaat. Het grootste deel van de reis was hij aan het bellen en plannen aan het maken met zijn mannen, en ik wisselde rusteloze dutjes af met stille huilbuien. Een paar uur geleden hoorden we dat mam de operatie heeft doorstaan, maar haar vitale functies zijn nog steeds instabiel.

Dat is geen goed teken.

We stoppen voor de auto en ik zie een man achter het stuur zitten.

Ik kijk op naar Peters gesloten gezicht. 'Ga je naar...'

'Hij gaat je afzetten bij het ziekenhuis,' zegt hij op harde, vlakke toon. 'Ik ga niet mee.'

Ik verwachtte het al, maar de woorden snijden nog steeds

door mijn hart. ‘Wanneer...’ Ik slik de groeiende brok in mijn keel weg. ‘Wanneer kom je me ophalen?’

Hij staart me aan, zijn emotioneloze masker vertoont even een scheurtje. ‘Zo snel als ik kan, ptichka,’ zegt hij geëmotioneerd. ‘Zo snel als ik verdomme kan.’

De brok in mijn keel wordt groter, tranen prikken opnieuw in mijn ogen. ‘Dus ik blijf hier tot mam is hersteld?’

‘Ja, en tot ik klaar ben met...’ Hij breekt zijn zin af en haalt diep adem. ‘Maakt niet uit. Je hebt genoeg op je bord. Het enige wat je moet weten is dat ik terugkom voor jou.’ Zijn ogen branden in de mijne terwijl hij mijn gezicht tussen zijn grote, ruwe handpalmen neemt. ‘Hoor je me, Sara? Wat er ook gebeurt, zolang er lucht in mijn lichaam is, kom ik terug voor jou. Je bent van mij, ptichka. Zolang als we allebei leven.’

Ik sla mijn handen om zijn stevige polsen. Brandende tranen stromen over mijn wangen terwijl ik zijn blik vasthoud. Ooit zou zijn uitspraak me doodsbang hebben gemaakt, maar nu vermindert de knellende pijn in mijn borst er juist door, geeft hij me iets om me aan vast te houden als hij weggaat en mijn nieuwe wereld – die om hem draait – in duigen valt.

Thuiskomen is waar ik al die maanden voor gevochten heb, maar ik voel geen vreugde vandaag, alleen een vreselijke leegte in mijn hart waar Peter zo meedogenloos een plaats voor zichzelf heeft opgeëist.

Hij buigt voorover en kust de tranen van mijn wangen. ‘Ga, mijn liefste.’ Hij laat me los en stapt achteruit. ‘Er is geen tijd te verliezen.’

En voordat ik iets kan zeggen – voordat ik hem kan vertellen wat ik voel – draait hij zich om en loopt hij naar het vliegtuig, mij bij de auto achterlatend.

Mij achterlatend om alleen naar huis te gaan.